

בס"ד, ערב שבת קודש
פרשת במדבר
ג' סיון ה'תשפ"ה
גיליון מס' 33 (1874)

זמני הדלקת נרות ומוצש"ק

החג	מוצש"ק	ר"ת
י-ב	7:03	8:57
ת"א	7:18	8:54
ד"פ	7:11	8:56

שב"ל הפרד"ס

עלון לתורה וחסידות

בהוצאת "מרכז תורני מוהרי"ל אשלג"

בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר רבי שמחה אברהם הלוי אשלג שליט"א
רחוב שד"ל 4, ת.ד. 707 בני ברק. טל: 03-5783481 פקס: 03-6193789

יוצא לאור על שמם ולזכרם הטהור של רבוה"ק

כ"ק מרן אדמו"ר המקובל האלוף הגה"ק רבי יהודה לייב הלוי אשלג זצוקללה"ה
ובנו כ"ק מרן אדמו"ר המקובל הגה"ק רבי שלמה בנימין הלוי אשלג זצוקללה"ה

מודע נהגים לאכול מאכלי
חלב בחג השבועות

נתיב הדרש

א. מובא במדרש: שמונה שמות יש לו להר סיני ואחד מהם 'הר גבנונים' מלשון נקי בגבניה, על כן אוכלים גבניה בשבועות על שם ההר שקיבלנו את התורה עליו (ר' שמשון מאסטרפאליע בספרו 'דן דין' מאמר יב כא, לוח 'דבר יום ביום' - סיון).

ב. על פי הגמ' (בכורות ג, ב) שמקשה: חלב מניין שמוותר לאכול, הרי הוא אבר מן החי? ומתיר: כדכתיב (שמות ג, ח) "ארץ זבת חלב ודבש". ולפי זה קודם מתן תורה היה איסור אכילת חלב מדין אבר מן החי, שהם חלק מן המצוות בני נח, ורק אחר מתן תורה הותר להם אכילת חלב, ולכן אנו אוכלים מאכלי חלב בחג השבועות, להראות שרק על ידי התורה הותר חלב לאכילה (מעמי המנהגים תרכ"ב).

ג. הגימטריא של המילה 'חלב' היא 40. ולכן אנו אוכלים מאכלי חלב בשבועות, לזכר ארבעים הימים שבהם שהה משה על הר סיני ולמד את התורה כולה (משה רבינו שהה מ' יום נוספים על הר סיני בתפילה למחילה על חטא העגל, ובפעם השלישית עוד מ' יום עד ששב עם הלוחות השניים), (לב דוד מהרב החיד"א).

ד. טבעו של חלב שהוא מתקיים ואינו מתקלקל רק בכלים שפלים ככלי חרס, בכלי כסף או זהב הוא יחמיץ מיד, וזהו שמרמז לנו באכילת חלב, שגם התורה אינה מתקיימת אלא אצל היהודים שהיים בפשטות ובבני עניים (ויו המנהגים).

ה. על פי המדרש (תהילים ה, ב) בשעה שהמלאכים באו אל אברהם עשה לפניו חמאת חלב וכן בקר והם אכלו בשר וחלב, וכשרצה משה לקבל את התורה אמרו המלאכים לקב"ה "תנה הודך על השמים" אמר להם הקב"ה הרי אכלתם בשר וחלב אצל אברהם ואין תקבלו את התורה שאוסרת אכילה כזאת. ולכן אנו אוכלים מאכלי חלב ובשר ונזהרים לא לערבב זה בזה כדי לומר שבזכות מצווה זו קיבלנו את התורה (באר היטב תצד"ה).

ו. לפי שגמרו לספור ספירת העומר, ואמרו חכמים שיש לעשות סעודה לגומרה של מצווה (שו"ע תרס"ט בהג"ה מדברי הטור). על כן עושים סעודה עם מאכלי חלב, שכן עם יעשה סעודה עם בשר אין בזה היכר שעושה לשם גומרה של מצווה, אלא לשם יו"ט, על כן עושים סעודה זו במאכלי חלב (מדרש פנחס אות נ ה"ד במשנת יעקב).

ז. מיד שקיבלו עם ישראל את התורה נעשו תשושי כוח מפני שהתורה מתשת כוחו של אדם, וע"כ אכלו מאכלי חלב שהוא רפואה ומהזירה כוחו של אדם לקדמותו (לב דוד מהרב החיד"א).

בפרקי אבות (פרק ו' משנה ו)
מובאים מ"ה הקנינים שבהם נקנית
התורה.

בין הדברים אנו מוצאים שם
"אהוב, אוהב את המקום, אוהב את
הבריות וכו'".

מה הקשר בין 'אהוב' לקנייני
התורה, ואם לא יהיה 'אהוב' לא
יוכל ללמוד?

אלא כנראה ש'אהוב' זה חלק
בלתי נפרד להצלחת לימוד התורה.
אדם שגדל בסביבה אוהבת, אותה,
משפחה שמעריכה ואוהבת אותו,
גם שומע זאת מפיחם ומרגיש
שבאמת אוהבים אותו, וכן מאוד
מקובל ואהוב בחברה, מרגיש שרבו
אוהבו, זה נותן לו כוחות להצלחה
בתורה.

אך אם שומע רוב הזמן דברי
ביקורת וזלזול, או שמרגיש מזלזול,
לבסוף הוא עצמו מזלזל בעצמו ולא
איכפת לו מה מצבו.

לכן מאוד חשוב לכבד כל אחד
ולדאוג לו לכל מחסורו, שירגיש
כמה הוא 'אהוב', ויקיים את ציווי
התורה 'ואהבת לרעך כמוך' שעליו
אמר רבי עקיבא שהוא 'כלל גדול'
בתורה.

שבת שלום

זמנים לחג השבועות בבית מדרשינו

בילי החג שיעור בזוהר הקדוש
11:30 מפי כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
תפלת שחרית
8:15
תפלת מנחה
7:00
לאחר מנחה מיש "נעילת החג"
8:55 תפלת ערבית

בשבילי הפרשה

מטה זבולון (ב, ז)

מבאר בעל הטורים, שלא נאמר כאן "ומטה", כדרך שנאמר בשבטים האחרים. כיון שזבולון היה מפרנס את יששכר.

ומביא מהמדרש "תנחומא" שהמעם שלא נאמר "ומטה" בזבולון כמו שאמר בכולן, ללמדך שהיה זבולון עוסק בפרקמטיא ונותן לתוך פיו של יששכר, לפיכך לא רצה הכתוב לעשותו טפל לו, כדי לומר ששכרו גדול כמותו.

וכן הוא אומר "עץ חיים היא למחזיקים בה ותומכיה מאושר" (משלי ג, יח). וכתוב "כי בצל החכמה בצל חסד" (קהלת ז, יב).

לכן נחשבים כולם כמטה אחד וכאילו נאמר "יששכר מטה זבולון".

כאשר יחנו בן יסעו (ב, יז)

חסידים פירשו שכדי לקבל את רוב ההשפעות מנסיעה לרבי צריכים להתכונן ביותר, וכפי גודל ההכנה כן גודל ההתעלות.

וזה מרמז הפסוק כאן: "כאשר יחנו" – כפי איך שמתנהג כשהונה בביתו, "בן יסעו" – כך תראה השפעת הנסיעה אל הרבי על האדם.

על דרך שכתב בספר החינוך (מצוה צח): בטעם שציוונו הקב"ה להיות לו מקום שכינה בתחתונים, כי בחסדיו הגדולים על בריותיו ציווה לקבוע מקום בארץ שיהיה נכון אל טובת הבריות וזכותם, "ולעולם תתרבה שם הברכה והקדושה לפי הפעולות הטובות שיעשו שם בני אדם, ואז עם הפעולות הטובות יפתחו מעיינות הטוב כנגדו".

וכן כתב הרמ"ק בעל ה"אמרי אמת" מגור זצ"ל במכתב לחסיד שרצה לבוא ללא רשות הותנו ובני ביתו, שלא ימהר לבא. וכתב לו "... ואשר כתבת לקבל עול מלכות שמים, זה מוכשר גם בביתך, כדכתיב 'בשבתך בביתך' וכו', ואני קורא על זה 'כאשר יחנו בן יסעו'".

וממשיך וכותב: "והקדמה ויסוד החסידות לקבוע בקרבו מידות הטובות, עין טובה, נפש שפלה ורוח נמוכה, ולהיות עניו אצל בני ביתו כמו שכתוב בתנא דבי אליהו (תנא דבי אליהו רבא פרק י"ג ותנא דבי אליהו זוטא ריש פרק ד'). ולהתרחק ממידות רעות, קפדנות כעס... גאווה וכו', ולזה צריך יגיעה בשנים רבות".

אל תכריתו את שבט משפחת הקהתי (ד, יח)

פעם באו פרנסי העיר לאניק להתדיין עם רב העיר בפני הרמ"ק רבי שלום מבעלזא זצ"ל, הרב טען כי אין הוא יכול להתקיים מהקיצבה הזעומה של הקהל, ואילו הפרנסים טענו שיש לו די צרכו, ולא עוד אלא שגם אומרים שיש לו חסכוניות.

אמר להם הרבי, עכשיו התיישב לי מאמר תמוה במדרש; על הפסוק "אל תכריתו את שבט משפחת הקהתי" נאמר במדרש תנחומא (כ"ב) – זה שאמר הכתוב "אל תגזול דל כי דל הוא ואל תדכא עני בשער".

לכאורה מה הקשר בין שני הפסוקים. אלא בדרך כלל צרה עינם של הבריות בלויים המתפרנסים מכספי הציבור, ורוצים תמיד לגזול "דלותם", ולהוכיח שיש להם כסף סמוי, ואין צריכים להחזיק בהם. לפיכך זוהירה התורה: אל תכריתו אוכל מפי שבט הקהתי, ואל תדכאו עני בשער – בכל מיני השערות שיש לו מומן בסתר.

אדמו"רי בעלזא

דינים מנהגים וטעמים בעניני חג השבועות – ב

הרב יהודה לב שליט"א
מחבר ספרי לב המועדים

דוך ההלכה

הניעור בלילה נחלקו הפוסקים איזה ברכות יש לו לברך דעת השו"ע (מו ח) שכל ברכות השחר אם לא נתחייב בהם אומר בלי שם ומלכות. ודעת הרמ"א (שם) שאפילו אם לא נתחייב מברך בשם ומלכות (מלבד על נטילת ידים ואשר יצר), והטעם: לפי שאין הברכה על המעשה עצמו אלא מברכים שהקב"ה ברא כל צרכו (וכן דעת האר"י ז"ל).

ולדינא: בני ספרד נוהגים כדעת המחבר שגם מי שהיה ער כל הלילה לברך ברכות השחר. וברכת "על נטילת ידים" אין מברכים "ואשר יצר" אין לברך אלא א"כ נתחייב בהם. **לבני אשכנז** אף שלדעת הרמ"א אפשר לברך ברכות השחר אף אם לא ישן, מ"מ יש שסוברים שברכות התורה וברכת "אלקי נשמה" וברכת "המעביר שינה" אין לברך אם היה ער כל הלילה, וכדי לצאת ידי ספק יש לשמוע ברכות אלו מאחר.

ברכת על נטילת ידים וברכת אשר יצר בזמן עלות השחר נוטל ידיו ג' פעמים ואינו מברך, ואם עשה צרכיו אחר עלות השחר מברך "על נטילת ידים", "ואשר יצר", והטעם: לפי שאין מברכים על נטילת ידים אם לא נתחייב, או שישמע מאחר (משנ"ב תצד א, משנ"ב מו ס"ק כב, הגרש"א, בהליכות שלמה חג השבועות פרק יב ח).

ברכת "אלוקי נשמה" וברכת "המעביר שינה" וברכות התורה נחלקו הפוסקים אם נעור כל הלילה יכול לברך ברכה זו, ולכן לכתחילה ישמע מאחר שהייב ברכה זו (שע"ת מו יב), ויש אומרים שיוכל לברך אף שלא ישן בלילה (ערוה"ש מו יג).

ברכת ציצית נחלקו הפוסקים כשלא הוריד מעליו את הטלית קמן בלילה אם חייב לברך עליה בבוקר, דעת הרא"ש שבגד של יום חייב ציצית אף בלילה ולכן אין לברך עליו בבוקר, לפי שלא נגמר היה הפסק במצותו ויוצא בברכה שבירך אתמול. **דעת הרמב"ם** בגד של יום פטור מציצית בלילה ובבוקר מתחדש חיובו וצריך לברך עליו.

ולמעשה: כשמטעמך בטלית גדול שלו יכוון בברכת עטיפת טלית לפטור גם טלית קטן, או שישמע מאחר (משנ"ב תצד ס"ק א). **בחור שאין לו טלית** ישמע מאחר ויתכון לצאת ידי חובה.

ברכת התורה: לפי שגם בברכת אלו נחלקו הניעור בלילה אם חייב בברכות התורה וכתב המשנ"ב (ס"ק כח) ספק ברכות להקל ולכתחילה ישמע מאחר. **ישן במקצת הלילה:** ישן שיעור ששים נשימות יכול לברך ברכות אלו, וכמה זמן הוא ששים נשימות יש האומרים ג' שעות, ויש שאומרים קצת יותר מחצי שעה ויש שאומרים שלוש דקות.

אם ישן בערב החג יכול לברך ברכות התורה (מג"א רס"ו חיי אדם ככל יט ט, משנ"ב מו ס"ק כח, רע"א בהנהגותיו לשו"ע).

הבעש"ט התפלל פעם עם התלמידים ביער ובא אז תלמיד חדש (הרה"ק רבי יוסף קמינקא), ושאלו הבעש"ט למה אתם מתענים כל כך הרבה תעניות, וענה לו, לכופ את ערפו הקשה. אמר לו הבעש"ט, התפלל כמו יהודי זה, והראה לו על בעל "התולדות" – שהיה עומד באמצע שמונה עשרה – בזה תכניע את ערפך הקשה ולא עם תעניות (יהי אור).

פעם אחת שאלו את הבעש"ט זלה"ה משהו ואז פתח את ספר הזוהר שהיה מונח על השולחן והסתכל בו ואמר להם את כל המאורע, ואחר כך נמצא האמת אתו שכיון בדבריו, ושאלו את פיו הקדוש, וכי בשביל שפתח את ספר הזוהר והסתכל מעט בזוהר יוכל לדעת ולראות מרחוק?

השיב: הלא מצינו אור שברא בו הקב"ה את עולמו היה מאיר מראש העולם ועד סופו, וגם האדם יכול לראות מראש העולם ועד סופו, עם אור הבהיר ומאיר לארץ ולדרים עליה, וכיון שראה הקב"ה שאין העולם כדאי להשתמש עם האור הזה, גנזו לצדיקים, ואיה איפה המקום המכיל את האור והיכן גנז את האור, בתורה. שתורה אוצרו הטוב של הקב"ה, וכשאדם לומד תורה לשמה מסתכל בה בעין שכלו, המאור הגנוז מאיר לו נתיב להשכיל ולראות מראש העולם, כאשר מאז קודם שגנז האור (אור המאיר (זיטאמר) פר' פקודי דף מ"ד ע"ב).

סיפר הרה"ק מרוז'ין: הבעש"ט הק' התפלל פעם ביער ובעמדו בתפילת שמונה עשרה בא לפניו אריה, ונתלבש הבעש"ט ביראת שמים, כי 'אריה' אותיות 'יראה', וכשגמר את תפילתו מצא את האריה קרוע לשנים.

ובזה פירש את הפסוק (מלאכי ב, ה) "ואתנה לי מורא ויראני", שכשנותנים לאדם מורא גשמי, אז – ויראני – שיתלבש ביראת שמים, וממילא יסור הפחד הגשמי (מאמר מרדכי).

רבינו הקדוש נתעלה לשיבה של מעלה בו' באייר חג השבועות שנת תק"כ

אותי בכל יום עליהם, ואין לי פה בגלות, להשיב להם. **"ויאמר ברוכה את"** וגו' (רות ג): **"ויאמר ברוכה וגו' אחרי הבחורים"** וגו'. אמר לה הקב"ה: בתי, נזכר לפני, כשדוד משיחי גורש מירושלים והוא בא עד "בחורים", ויצא שמעי בן גרא מן הימיני אל משיחי, וגדף וקלל אותו, ושתק. לא היה גידוף כגידוף הזה, וקילל אותו קללה נמרצת, ודוד לא נרגש להשיב אותו ושתק.

והשתא בגלותא אף וכו': ועתה בגלות, אמר לה הקב"ה: עשית גם כן חסד ואמת עמי, והמטב החסד האחרון מאותו החסד הראשון שהיה בשמעי בן גרא מבחורים, שלא פחדת ללכת אחר ההירופים והגידופים של העמים האחרים, שהם דומים לאותו מ"בחורים". ושיעור הכתוב "לבלתי לכת אחר הבחורים" פירושו: לבלתי להתרגש מהגידופים של האומות הדומות לאותו מ"בחורים". "אם דל" – זה אספנסוס, שלא היה בן מלך, "ואם עשיר" – זהו נבוכדנצר, שהיה מלך בן מלך, הנקרא "הראש דוהב".

והכמתא דשלמה לגבי וכו': והכמת שלמה כלפי שמעי, מה כתוב בו בשמעי "צא צא איש הדמים ואיש הבליעל" (שמואל ב' טו). "צא צא" – ב' פעמים, המורה, צא – מירושלים, צא – מביתך. אמר לו שלמה, אני איני כך, שלא אנרש אותך מירושלים כמו שאמרת לאבי, אלא בנה לך בית בירושלים וגו', והיה ביום צאתך" וגו' (מלכים א' ב).

ועל דא אמר לה וכו': ועל זה, אמר לה הקב"ה: "המטב חסדך האחרון מן הראשון", שנתקימת לי בקיום, ולא פחדת מהירופים וגדופים של העמים האחרים. אבל "ליני הלילה" – היי עתה בגלות והנהיגי בנך שם בתורה ובמעשים טובים. ואם המעשים הטובים יעידו עליך לגאלך – תגאל. ואם לא, "ונאלתיך אנכי". "הי ה' שכבי עד הבוקר" – עד שיבא הבוקר ואור הגאולה.

פירוש הסולם "מדרש רות" סעיפים תרו-תרט"ז

ובהוא שעתא דקריאת וכו': ובאותה שעה של קריאת הגבר – דהיינו בחצות לילה, שמתעוררת אותה השלחבת מצד צפון, הנה מחמת התעוררות השלחבת כשירדת לעולם הזה, עד כנפי התרגוגל שבועלם הזה, קורא בכה, ואומר: התעוררו לבכיה על בית המקדש, כל אלו בעלי השלום. שכתוב "מלאכי שלום מר יבכיון" (ישעי' לג).

מאן דהמא בכיא וכו': מי שרואה – בוכה, דהיינו אותם הראויים לקבל חכמה הנקראת "ראיה". ומי שאינו רואה – בוכה, דהיינו אותם שאינם ראויים ל"ראיה" – שהיא חכמה, כולם מתאספים לבכיה על בית המקדש. מי ראה הבלבול שבכל צבאות השמים. וכל המרכבות הקדושות גועות ובוכות.

והקדוש ברוך הוא גני ובכי וכו': והקב"ה גועה ובוכה, ובוטט בש"צ רקיעים, ואז, באותה שעה כתוב "ויהי בחצות הלילה ויהרד האיש וילפת" (רות ב). "האיש" – זהו הקב"ה. ששואג ונותן קול על חורבן בית המקדש. זה שכתוב "ה' ממרום ישאג וממעון קדשו יתן קולו, שאג ישאג על נוהו" (ירמ' כה), זו היא השכינה, שהיא "נוהו". "וילפת" – הוא כמו שאומר "ילפתו ארחות דרכם" (איוב ו). שהוא לשון אחיזה.

כדין איהו בעיט וכו': אז הוא כועט ברקיעים כולם, וכל הצבאות וכל המרכבות בוכים ומתאבלים באותה שעה. מה אומרים: "אלוקים באו גוים בנחלתך וגו'" "נתנו את נבלת עבדיך" וגו' (תהלים עט), "על נהרות בבל" וגו' (שם קז).

"וילפת" אמאי? בגין וכו': שואל: למה "וילפת"? ומשיב: משום "והנה אשה שוכבת מרגלותיו", ששוכבת לעפר הנרמס בין רגלים – זו "כנסת ישראל". דהיינו "המלכות". אז באותה שעה היא מתעוררת אליו, והוא שואל אותה: מי את בתי בגלות, ומי את בשעה זו. "ותאמר אנכי רות" וכו'. "ותאמר אנכי רות אמתך". "רות" – היינו שאמרה, רותה מצער, רותה ממכאובים על בני שהם בגלות. ועל הארמונות הקדושים שגורשתי מהם. ולא די שגורשתי, אלא שמהרפים ומקללים

ההשגחה העליונה, לא היו מעולם יהודים, עד שרגליך דרכו שם. מאז שהשם ברא את העולם ועד היום, נפלו שם כמו במקומות אחרים, ניצוצות קדושים של אלוקות, שלא מצאו את תיקונם והם היו שם, כביכול בגלות. אתה בתפילותיך ובתקיעות השופר שלך, גאלת ניצוצות אלה ועזרת להם לחזור למקורם ולהתאחד עם האלוקות.

אילו לא היית אתה שם, היו יהודים צריכים להגיע לשם אסורים בנחשתיים, כי היהודים ניפוצו בכל העולם, כדי להפיץ אלוקות ולגאול את הניצוצות האלוקיים, המצפים לתפילות ישראל. עכשיו, שהיית שם, לא יצטרכו כבר יהודים ללכת לשם עד ביאת המשיח, כי אתה מלאת שם את השליחות האלקית וכאשר כל היהודים ימלאו את השליחות האלקית המוטלת עליהם, יבוא המשיח וכל היהודים ייגאלו מהגלות.

*** סוף ***

תקציר: ר' יחיאל מיכל בנו של למדן ועשיר נחיה חתן אצל הבעש"ט, ונסע לאביו לאחר שלש שנים שלא ראהו, שם כיבדוהו. בדרכו חזרה ארעוהו ארועים שונים עד שנקלע לאי בודד, שם ערך את תפילות ראש השנה ותקיעת שופר בהתעוררות גדולה, שובני האי סיפרו את הדבר למלך.

למחרת בבוקר בא המלך בהשאי אל שפת הים, מלווה על ידי מספר קטן של שומרי ראש, כדי להתחקות על צעדיו של הזר. הוא עמד מרחוק והביט בר' יחיאל מיכל ומעשיו. כאשר הוא סיים את תנועותיו והשמעת הקולות המוזרים ונראה היה שהוא כבר "נרגע", שלח אליו המלך את עבדיו ובקשו לבוא אליו. בבואו אל המלך, נשאל ר' יחיאל מיכל מאין הוא בא ומה מעשיו.

ר' יחיאל מיכל סיפר למלך, כי הוא יהודי וכל אשר קרה לו עד שהגיע לאי הזה. הוא גם הסביר למלך, מה זה יהודי וכן הבהיר את פשר התנהגותו אתמול והיום, שהם שני ימי ראש השנה. לבסוף ביקש ר' יחיאל מיכל מהמלך שיעזור לו לחזור הביתה, אל אשתו ואל חמיו.

דברי ר' יחיאל עשו על המלך רושם חזק. הוא צווה על אנשיו לא לנגוע לרעה באורח, שהינו אדם קדוש. ולר' יחיאל, הגיד המלך, כי פעם בשנה עוצרת ספינה ליד האי, כדי לסחור עם תושבי המקום וכי בשבועות הקרובים ואולי כבר בימים הקרובים עומדת ספינה זו להגיע...

בדברו עם ר' יחיאל מיכל ארוכות, נוכח המלך לדעת, כי האורח הבלתי קרוא הינו אדם פיקח וממולה, שבקיא בהוויות העולם. תחילה הוא ביקש מר' יחיאל להשאר באי ולעזור למלך בניהול הענינים.

כאשר ר' יחיאל מיכל הסביר לו, מדוע הוא לא יכול להענות לבקשה זו, ביקש ממנו המלך, שבאשר יחזור לארצו ישלח משם שלש מאות יהודים, שיתיישבו באי.

שוב השיב ר' יחיאל בשלילה, באומרו למלך, כי אין כל אפשרות למלא את בקשתו, ראשית - אמר - אין אני אדון על היהודים ואיני יכול לצוות עליהם או להביא אותם בכוח. שנית, אם הבורא היה רוצה שיהודים ישבו על האי הזה, הם היו מוכרחים לבוא לכאן בעל כורחם, אפילו אסורים בנחשתיים.

תשובתו מצאה חן מאוד בעיני המלך הוא הזמין את ר' יחיאל מיכל להיות אורחו, עד שהספינה תגיע וכאשר ר' יחיאל מיכל נסע סוף סוף, ליווה אותו המלך בכבוד גדול ונתן לו מתנות יקרות.

כאשר הגיע ר' יחיאל מיכל הביתה ונכנס אל הבעש"ט קיבל אותו הבעש"ט בחיבה רבה ואמר: תשובה ניצחת השבת למלך. תדע לך, כי במקום שהוא אליו הביאה אותך

המעונינים לקבל את העלון
מידי שבוע במייל יפנו אל הכתובת
ashlag@neto.net.il

שביל לנוער

שאלות בחומש - פרשת השבוע עם פירוש רש"י

- א. איך ידע משה את מניין הילדים שבכל בית?
(א) כל בני הבית יצאו אל משה. (ב) משה נכנס לכל בית.
(ג) כל אחד מסר בשטר את מספר ילדיו. (ד) על ידי בת קול.
ב. האם אהרן היה במנין הלויים משבט לוי?
(א) כן. (ב) לא. (ג) מחלוקת. (ד) לא מובא ברש"י.

שאלות בספר "קיצור שולחן ערוך" סימן צ'

- ג. האם כשבועות צריכים לאכול גם כן בשר או שיוצאים ידי חובה במאכלי חלב?
(א) צריכים לאכול גם בשר. (ב) יוצאים במאכלי חלב. (ג) מחלוקת. (ד) אם אינו יכול לאכול שניהם, עדיף שיאכל מאכלי חלב, כי התורה נמשלה לחלב.
ד. האם מרבית במאכלים בשבת יותר מכיוון טוב, או ביום טוב יותר מבשבת?
(א) בשבת יותר מיום טוב. (ב) ביום טוב יותר משבת. (ג) בשניהם בשווה. (ד) מחלוקת הפוסקים.

יום	תאריך	זוהר פרשת	עמודים	סעיפים
שבת	ד סיון	פנחס	עד-עז	זו-רסו
א'	ה סיון	פנחס	עז-פ	רסז-רכה
ב'	ו סיון	פנחס	פא-פז	רכז-רמג
ג'	ז סיון	פנחס	פז-צב	רמד-רנו
ד'	ח סיון	פנחס	צג-צז	רנז-רסז
ה'	ט סיון	פנחס	צח-ק	רסח-רעה
ו'	י סיון	פנחס	קא-קד	רעז-רפד
שבת	יא סיון	פנחס	קד-קה	רפה-רצז